

της, τὸν ἀρραβωνιαστικό της,—ή, τουλάχιστον, διτὶ μένει ἀκόμη ὅπ' αὐτὸν—ἀλλὰ ἡ οἰκογένειά της ἐνσαντινεῖται δύο μπορεῖ στό γάμο. 'Ο Καρδούθερ δὲν ἔχει περιουσία καὶ εἶνε ἄνεκανος πλέον γιὰ κάθε ἑργασία. Μα καὶ ἡ Αὐρηλία ἐπίσης, δὲν ἔχει ἀρκετοὺς πόρους γιὰ μιὰ ἀνετή ζωὴ. Καὶ γιὰ δὲ? αὐτά, ἡ κακοτυχία κόρη, που βρισκεται σὲ μιστό τόσο φοβερή στενοχώρια, μὲν πωτέλι: «Τι πρέπει ν ἡ αἱ κάσσω;»

Τὸ ζῆτημα εἶνε, ἀναμφιθόλως, πολὺ λεπτό. 'Από τὴ λύσι του προκειται νὰ κριθῇ ἡ τύχη μιᾶς γυναίκας σ' ὀλόκληρη τὴ ζωὴ της, καθὼς καὶ ἡ τύχη... τῶν δυο τρίτων περίπου ἐνὸς ἀνδρός. Μοῦ φίνεται, κατόπιν δὲν αὐτῶν, διτὶ θά ἀνέλαμβανε κανεὶς ἔξαρτεικόνδιος φασεὶς ἐθύμην ἀν τολμεῖσθαι σ' ἀπαντήσει στὴν ίετα χωρὶς νὰ σκεφθῇ σοθαρά, χωρὶς νὰ θασίσῃ τὴν ἀπάντησι του σὲ μια ἀπλῆ ὑπόθεσι, στὸ ἔνδιξ ἐρώτημα δηλαδή: «Πόσο θά ἐστο οἱ χιζεὶς ἡ νοιοτέλεια μη σις ἐνὸς λείου Καρδούθη;»

Λοιπόν, η Αὐρηλία διαβέτει ἀρκετά χρήματα, ἀς ἀγοράσση τὸ γιὰ τὸν ἀκρωτηριασμένον ἀμπτημένο της κνήμες καὶ χέρια ἔξιλινα, ἔνος γυδλινού μάτι καὶ μιὰ περρόμυκα, γιὰ νὰ τὸν κάνῃ ὅπως πρέπει, γιὰ νὰ τὸν κάνῃ παρουσιαστοῦ. 'Ἄς τοι δύσω ἔπειτα ἐνεγίνηται ήμερον προθεμία καὶ ἀν κατὰ τὸ διασπότημα αὐτὸ δὲν σπάσῃ τὸ σθέρκο του, ἀς διακινδυνεύῃ νὰ τὸν παντερεύῃ. 'Έγω πιστεύω, διτὶ δὲν θὰ ἐκτεθῇ σὲ μεγάλο κίνδυνο, ἀν τὸ κάνῃ αὐτό.

***

«Ἄν δὲ ἀρραβωνιαστικός οσοῦ, ἀγαπητή Αὐρηλία, κυριεύῃ ξανά, κατὰ τὶς 90 ημέρες τῆς προθεμίας, διτὶ τὸν ἀλλόκοτο πειρασμό, νὰ σπάσῃ κάτι, τὸ πρώτο δυστύχημα ποὺ θά τοι συμβῇ πλέον, θάναι ἀσφαλῶς δὲθάνατος. Καὶ τότε θά ἡ συνάσσουσα, κόρη μου, μάτι γιὰ πάτα. » Αν πάλι τὸν παπατεύηται, καὶ τὸν κόψη κανένα κάρρο, τὰ ἔξιλινα πόδια του καὶ τὰ δέλαια πρόσθετα μέρη του θάρθρουν στὰ κέρια σου ως κληρονομιά κι' ἔται δὲν θά χάσῃς τίποτα. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ τελευταῖον ζωτανὸν κουμάτι ἐνός ἐντίμου, δὲλλὰ κακότυχου συζύγου, δὲ πότος προστάθησε νὰ κάνῃ στὴ ζωὴ του δὲι ποσούσις, δὲλλα δὲ πότοιον εἶχε ἀμειλικτο ἔχθρο της Μούσας του.

Πάρε αὐτὴ τὴν ἀπόφασι, κόρη μου. Τὴν σκέψης καλὶ καὶ ἐπίσθητη. δὲι ἔνεις νὰ μόνη λογική ἀπόφασις. 'Ο Καρδούθερ, θεῖσται, θάκανε καλὶ, μέλις δινοίσι, νέστησε μιστὸν καὶ καλὴ τὸ κεντάλι του... Ἀλλά, μάτι καὶ δέλαιξ ὥστη μεθόδο — παίνιοντας τὴν ἀπόφασιν νὰ παπατεύῃ τὴν ζωὴ του δέσο πειρασμό — δὲν πιστεύω διτὶ πιπορούμε νὰ τὸν καπηγορησουμε νι' αὐτό. Ναί ναί, Αὐρηλία, κόρη μου, παπατεύουμε τὸν Καρδούθερ. 'Απὸ τὸν σύζυγον μὲνοις καὶ πόδια εἶνε προσηπότερος δ δικός σου. Οὕτω μάτια ἔγει νιὰ νιὰ π' ἐπιθέπη, οὔτε γείσια καὶ πόδια νὰ σὲ τυπάῃ, οὔτε μαλλιά τέλος, γιὰ νά... μαλλιοτραβιέστε! Κάτι ξερεν—διάθολε—οἱ Ἰνδοὶ ποὺ τούνθαραν τὸ κεφάλι!...

MARK TOYAIN

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΟΥΣΟΥΓΡΩΝ

ΜΙΑΣ ΠΕΝΤΑΡΑΣ ΤΥΡΙ...

Ο μεγάλος υωσούργος Χάδυδης πήκη μιὰ μέρα σ' ἔνα παντοπλείον καὶ ζήτησε νὰ τοῦ δάσσουν μιὰς πεντάρας τυρί.

— Δυστυχών, κύριε, δὲν μπορεῖ νὰ σου δύσω τυρί μὲ μιὰ πεντάρα. Ο Χάδυδης ἀποκρίθηκε δι μπακάλη.

Ο Χάδυδης ήταν πεινασμένος καὶ δὲν εἶνε παρά μόνο μιὰ πεντάρα. Σκέφτηκε λοιπὸν μιὰ στιγμὴ κι' εἶπε:

— Δῶστε μου τότε μιὰς δέκαράς!

Ο μπακάλης ἔκοψε ἀμέσως ἔνα κομμάτι τυρί καὶ τὸ ἔδωσε στὸν φτωχό πελάτη του. 'Ο Χάδυδης δύμως πήρε ἀμέσως τὸ μαγιάρι, ἔκοψε περὶ δύο τοσούμια καὶ τοὺς τρίας δέκαράς κι' δέσθιον κατεβόθυμος τὸ ἔνα μαζίν μὲ τὸ ψωμί που εἶχε στὴν τάπη του, διπλώσεις τὸ δέλαιον καὶ διοντάς το στὸ μπακάλη μαζίν μὲ τὴν μονοκούθη του πειτάρος τοῦ εἴπε:

— Μ' αὐτὴ τὴν μεθόδο μὲριπορεῖτε διπ' ἔδω καὶ μπρόδι νὰ πουλήτε τους μιᾶς πεντάρα!

Καὶ έφυγε.

ΣΕΝΕΣ ΤΑΡΟΙΜΙΕΣ

Τρία μονάχα θήματα ἀπέχει δι παράδεισος ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο. Τὸ πρῶτο εἶνε δὲ ἀγνῶς στοχασμός, τὸ δεύτερο δὲ καλὸς λόγος καὶ τὸ τρίτο δὲ ἀγαθὴ πρᾶξις

Περσικὴ

***

Μεγαλείτερην νηρτοφή εἶνε τὸ νάδυστησης στοὺς φίλους σου, παρὰ τὸ νάδυλαστής ἀπὸ αὐτούς,

'Αρχαία Ἑλληνικὴ

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μιὰ ἔνδεξη ναυμαχία τευ Μιαούλη. Η σπορείς του "Αγγλος ναυάρχου. Τὸ μυστηριώδες καὶ ἀνεξηγητὸν «καρχαράτεσι». Ενας πειρεγρος Σφακιανός. Τὰ ώραια ἀνένδοτα του. Ποι ερισκεται τὸ κεντρον τῆς γῆς. "Οπου ἐ Μ. Ναπολέων ἀποδεικνύεται μηδενικό! "Ασκύφευ καὶ Μπικεζέρης, κτλ.

"Οπαν ὁ ναύαρχος Μιαούλης κατερύποτε τὴν Τουρκικὴ ἀμάδη, ἐκλήθη σὲ τηνταρικό δεῖντο απὸ 'Αγγλο συνάδελφο του, ποι ἔτιπε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη νὰ βούπεται στὰ 'Ελληνικὰ νερά καὶ είχε παραποτήσει τὴν ναυμαχία. Κατὰ τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ, ο 'Αγγλος ναυάρχος φώτισε τὸν Μιαούλη :

— Δεν μοι λέει, καπετάνε, γιατὶ ἔκωμες τὴν πλευρική ἐκείνη κάνιν;

— Γάλι κατηπάτηση τὸν ἔχοντα απὸ τὰ πλάγια, ἀπάντησε σὲ Μιαούλη.

— Ωλ - φάτ ! 'Αλλά γιατὶ ἔπειτα ἔχωρισε τὰ καρδιάσια σου σὲ δινο πτέρυγες καὶ μπήκες μὲ τὸ δίσκον σου καρδιά στὴ μέση τοῦ ἔχοντος;

— Γάλι κατηπάτηση τὸν ἔχοντος κατὰ τῆς ναυαρχίδος μου — αἵ την πούμεν εναναρχίδα, πρόσθισε γελῶντας δι Μιαούλης — καὶ νὰ τοῦ φεύγηση σκαραβατέος γιὰ νὰ τὸ κάμηται αὐτὸ ...

— Ο 'Αγγλος άναχθησε δέπολν, σὲ δίλοις τοὺς ναυτικοὺς καδίκας καὶ τὰ λεξικά, τὶ είνε αὐτὸ τὸ εκατέλεπτο. Μά δὲν μπόρεσε ...

***

Στὸ χωρίον 'Ασκύφου τὸν Σφακιανό, ζῇ ένας παλαιός καὶ γενναῖος καπετάνιος, δι Παντζή Μπικούδης, διόποτε έχει τόσο μεγάλη ιδέα γιὰ τὰ Σφακιά, ώστε τὰ θεωρεῖ ως τὸ κέντρον τῆς γῆς !

Σχετιζόμενος μὲ τὴ μονομανία του αὐτῆς, δηγούντα πολλὰ ἀνένδοτα του, ο πατριώτες του δι Σφακιανό, οι οδοί τους μίαν καὶ τῶν μεταράπτων αὐτὸν τὸν τυμόν καὶ τῶν ινέγαλτοντας πολλούς.

Στὰ 1921, διαν γινόντουσαν ἡ μακαρίτη γενικοῦ γραμματάτου τὸν διαστάζαντας τὴν ιπτυγματικό της Παδείας καὶ ἀλλοτε πονηματικό γιανόντας τὴν ινέγαλτοντας πολλούς.

Στην πετετόποτον 'Ασκύφου τὸν Σφακιανό ...

— Ενας ἀπόγεια, ένων δύοις οι πρόσδοκες τοῦ χωριού καθιόντουσαν σ' ἔνα καρεγενδάκι κι' δι διδάσκαλος τοὺς διηγητέος τῆς Σφακιανάς, πετετόποτον τὸν Μεγάλον Ναπολέοντα, πε-

τάχητρε ξαφνικά δι Παντζή δι Μπικούδης καὶ φώναξε :

— Ε, μαρε, κι' αὖτο ποῦ ήταν αὐτὸς δι Ναπολέοντα; Μπάζις κι' ήταν αὐτὸν τὸν Καλακράτης είναι ἐπίσης χωριό τῶν Σφακιών.

— Ογι, τοῦ ἀπάντησαν.

— Ε, τότε θάταν ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ φαράγγι, αἵτ' την 'Αγγλο Ναπολέοντα.

— Ογι, κιν Παντζή, δέν ήταν απόδο, ήτανε Γάλλος, τοῦ Ελαν.

Τότε δι Παντζή έθιψασε σηρώθηκε απάντησε :

— Διώλο, τράμια (τίποτε), δέν ήτανε δι Ναπολέοντα σας ... Ούδα είνε φωμάτα (φέματα), σάν δέν εἶναι Σφακιανός !...

***

Ο ίδιος δι Παντζή δι Μπικούδης δίδει ώς ἔξις τὸν δριώμο τῆς ί- φηγλίου, στὸν οποῖον φάνεται δι μεγάλη ιδέα ποι ἔχει γιὰ τὰ Σφακιά, ἀλλὰ καὶ γιὰ... διάντο τοῦ :

— Όλος δι κόσμος εἰν' 'Ελλάδα,

— Ελλάδα εἰν' δι Κρήτη,

— Κρήτη εἰνε τὰ Σφακιά,

— Σφακιά εἰνε τ' 'Ασκύφου,

— Ασκύφου εἰνε τ' 'Αμμουδάρι,

(Αμμουδάρι είνε μιὰ γειτονιά τοῦ χωριού 'Ασκύφου),

καὶ στ' 'Αμμουδάρι δι Παντζή δι Μπικούδηρις!...

Σιγκετεπικούμενος, δηλαδή, ἐγκωντισμός !....

— Οταν δι Σφακιανός δι Σφακιανός τοῦ Γουδή δι Ζητησε τὴν πανωνία τοῦ παχαράλογου Καβαδιά, δι Γαρούπηλης δι ξανθούρισε τὸν Σφακιανό τους στρατιωτικῆς του δηλαδή δηγανήσεως. Γιὰ τὰ άφθονα του αιτάτη επισκεψήθηκε τὸν Γαρούπηλη δι Θέοντας Λιδωρίζης, ένεργος τοῦ Σφακιανού.

— Δὲν ἔποιεπε, κινού Γαρούπηλη, τοῦ είπε, νὰ κατηγορησετε τὸν Σφακιανό τους προσωπισμό του...

— Συγγνώμην, τοῦ απάντησε δι Γαρούπηλης. Δὲν ήξερα δι τὸ κύριος Καβαδιάς ήτανε διάσπορος ταγιατάρχης !...

Κρεκαλο δι Λιδωρίζης.

ΠΡΟΣΟΧΗ !

MONON τὸ «Μπουκέτο» ἀγοράζει εἰς ἀπολύτως Ικανοποιητικά τιμάδιας παντὸς εἰδούς πολλαῖς καὶ βιθολίστραις, φυλλάδια διάφορα, ἀκόμη δὲ καὶ σκόρπιος φύλλαδια παλαιώδεις. Η- μερολόγια, Καζζιμάσιας, μονόφυλλα, φωτογραφίας Ιστορικῶν προσώπων καὶ εικόνας διασφόρους. 'Απευθυνότες δι Περιοδικὸν «Μπουκέτο», Λέκα 7, 'Αθήνας.